

Νομίζομεν ὅτι πληροῦμεν ἐνδιαφέρον τῶν ἡμετέρων ἀναγνώστων παρέχοντες ἐν τῷ παρόντι ἀριθμῷ τῆς Ἀθηναϊκῆς τὴν εἰκόνα τῶν κυριωτέρων ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀντιπροσώπων τῶν δυνάμεων ἐν τῇ συνδιασκέψει, προστεθήμενοι δὲ καὶ σύντομον βιογραφικὴν σημείωσιν τῶν τριῶν ἐκ τούτων.

Ὁ στρατηγὸς Παῦλος, Νικόλαος, κόμης Ἰγνατιέφ, ἐγεννήθη τῷ 1821 ἐν Πετρούπολει· διορίσθη πλη-

Ὁ σὶρ Ἐρρίκος Ἐλλιοτ, γεννηθεὶς τῷ 1817, υἱὸς τοῦ κόμητος de Minto πρώην πρεσβευτοῦ ἐν Ἀθήναις, διορίσθη πρεσβευτὴς ἐν Κωνσταντινουπόλει τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1867.

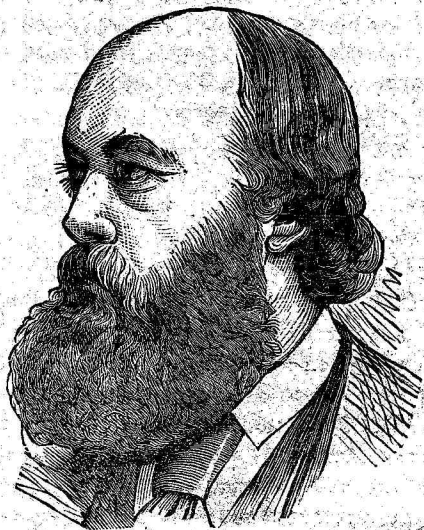
Ὁ Ῥοβέρτος Τόλμπετ Γοσκὸν Σέσιλ, τρίτος μαρκήσιος καὶ ὄγδοος κόμης de Salisbury, ἐγεννήθη τὴν 13 Φεβρουαρίου 1830. Εἰσῆλθεν εἰς τὸ κοινοβούλιον τῷ 1853, διεδέξατο τὸν πατέρα αὐτοῦ τῷ

ΙΓΝΑΤΙΕΦ

ΕΛΛΙΟΤ

ΣΑΛΙΣΒΟΥΡΙ

ΣΑΦΕΤ-ΠΑΣΑ

ρεξούσιος ὑπουργὸς τῆς Ῥωσσίας ἐν Κωνσταντινουπόλει τὸν Ἰούλιον τοῦ 1864, προαχθεὶς ὕστερον τῷ 1867 πρεσβευτὴς ἐν τῇ αὐτῇ θέσει. Ὁ στρατηγὸς παρ' οὐδενὸς ἑτέρου διπλωμάτου βοηθεῖται ἐν τῷ ἔργῳ αὐτοῦ. Ἡ μακρὰ διαμονή του ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἡ βαθεῖα γνώσις ἣν κέκτηται τῆς χώρας, τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν πραγμάτων αὐτῆς, ἐπιτρέπουσιν αὐτῷ νὰ εἴπῃ: ἀρκῶ ἐγὼ μόνος.

1859 ὡς μέλος τῆς Ἄνω Βουλῆς. Κατὰ τὸν πόλεμον τῆς Δανίας, ὁ νεαρὸς πολιτικὸς διεκρίθη διὰ τὴν σφοδρότητα τῆς γλώσσης αὐτοῦ κατὰ τῆς Γερμανίας, αἱ δὲ Ἠνωμένα Πολιτεῖαι τῆς Βορείου Ἀμερικῆς, κατὰ τὸν περὶ χωρισμοῦ πόλεμον, ἔσχον ἐν αὐτῷ ἀντίπαλον πείσμονα ἀμὰ καὶ ἐμπαθῆ. Τῷ 1866 ἦτο μέλος τοῦ ὑπουργείου Δέρβυ καὶ ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ἐπὶ τῶν Ἰνδιῶν, κατέχων

νῦν τὴν αὐτὴν θέσιν ἐν τῷ δευτέρῳ ὑπουργείῳ τοῦ Δισραέλι.

Η ΒΙΡΔΩ ΚΑΙ Ο ΚΥΩΝ ΑΥΤΗΣ (1)

Ἰπὸ Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ.

I

Πρὸ τινῶν ἐτῶν συνέβη μεγάλη τρικυμία πρὸς τὰ νοτιοδυτικὰ μέρη τῆς Ἀγγλίας. Ἡ δὲ θάλασσα ἐξηγηριώθη τοσοῦτον, ὥστε τὰ ὄρμητικὰ αὐτῆς κύματα προσκρούοντα πρὸς τὴν ἀκτὴν ἐνεποίουν φόβον εἰς τοὺς κατοίκους τῆς μικρᾶς ἀλιευτικῆς κώμης Ἀμπτων. Ἐν τῇ φοβερᾷ δὲ ταύτῃ περιστάσει αἱ γυναῖκες τῶν ἀπόντων ἀνδρῶν, οἵτινες ἦσαν τὸ πλεῖστον ναῦται, ἀπέπεμπον μετὰ τῶν τέκνων τῶν πρὸς τὸν Παντοδύναμον θερμὰς δεήσεις ὑπὲρ τῆς σωτηρίας αὐτῶν.

Περὶ τὴν ἑσπέραν δὲ ἐφάνη τὸ σημεῖον τοῦ κινδύνου, διότι πυροτεχνήματα ἐρίφθησαν ἀπὸ τινος πλοίου μὴ ἀπέχοντος πολὺ τῆς ξηρᾶς. Ταῦτα δὲ ἐθεωρήθησαν ὡς συνθήματα μεγάλου τινὸς δυστυχήματος—ὡς σημεῖα ὅτι πλοῖόν τι ἐκινδύνευε νὰ καταποντισθῇ! Μετὰ τὴν ἐπανάληψιν δὲ καὶ ἄλλων πολλῶν πυροτεχνημάτων ἠκούσθησαν γοεραὶ φωναί, αἵτινες διασχίζουσαι τὸν ἄερα, ἀνήγγελλον τοῖς κατὰ τὴν παραλίαν ἰσταμένοις ἀνθρώποις, ὅτι οἱ ἐν τῷ πλοίῳ διέτρεχον τὸν ἐσχατον κίνδυνον. Μὴ δυναμένης δὲ τῆς κώμης Ἀμπτων νὰ στείλῃ πρὸς τὸ κινδυνεῦον πλοῖον βοήθειαν, ἐξέπλευσεν ἐκ τῆς Μαργέτης μία βιοσωτήριος λέμβος, ἀλλ' ἕνεκα τοῦ σφοδρᾶτος ἐναντίου ἀνέμου, καίτοι κατεβλήθησαν πολλαὶ προσπάθειαι καὶ ἀγῶνες, δὲν ἔδυνήθη νὰ πλησιάσῃ εἰς τοὺς δυστυχεῖς ναυαγούς, οἵτινες μετὰ σπαραξικαρδίῳ κραυγῶν ἐπεκαλοῦντο τὴν βοήθειαν τῶν ἐν τῇ λέμβῳ. Ἐν τοσοῦτῳ ἐπιτεινομένης τῆς τρικυμίας τὰ κύματα προσέκρουον μανιωδῶς ἐπὶ τῶν βράχων καὶ ἐπὶ τῆς παραλίας τῆς Ἀμπτων. Οὐδεμία μὲν εἶδησις περὶ τῆς τύχης τοῦ πλοίου ἔφθασεν εἰς τὴν κώμην ταύτην, ἠκούοντο ὅμως μετὰ φρίκης αἱ κραυγαὶ τῶν δυστυχῶν ναυαγῶν. Μετ' οὐ πολὺ δὲ ἤλλαξεν ἡ σκηνή! διότι τὰ μὲν συνθήματα τοῦ κινδύνου ἔπαυσαν, αἱ δὲ φωναὶ τῶν ἐν τῷ πλοίῳ δὲν ἠκούοντο πλέον. Ὡ! ἕως ἑκατοντάδες ἀνθρώπων κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην ἀπώλοντο—ἕως πολλαὶ γενναῖαι, ἀγαπηταὶ καρδίαι ἔπαυσαν διὰ παντὸς πάλλουσαι! φαίνεται τῷ ὄντι ὅτι αὐτὸ τοῦτο συνέβη· διότι οὐδεὶς ἄλλος ἤχος ἠκούσθη ἔτι· ἀλλ' ἡ σιγὴ αὕτη ἦτο τρομερώτερά τοῦ προτέρου θορύβου!

Τὴν δὲ ἐπιούσαν ἡμέραν πλείστοι τῶν κατοίκων τῆς Ἀμπτων συνέρρευσαν εἰς τὴν παραλίαν, ἵνα ζητήσωσι πληροφορίας περὶ τοῦ ναυαγίου· εἰς δὲ τῶν ἀκταιοφυλάκων, ὧν ἐν ὑπηρεσίᾳ, ἠκούσε παραδόξῳ τινὰ ἤχον· ἀκροασθεὶς δὲ μετὰ προσοχῆς ἠκούσε πάλιν τὸν αὐτὸν ἤχον· ἀλλὰ δὲν ἐγνώριζε

(1) Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ.

μὲ τί νὰ τὸν παρομοιάσῃ· πλησιάσας δὲ ἐπέεσθη ὅτι δὲν ἦτο ἀνθρωπίνῃ φωνῇ· ἔλθων τέλος πρὸς τὸ μέρος, ὅθεν ἤρχετο ὁ ἤχος, βλέπει παρὰ τὸν βράχον κύνα τινὰ μέγιστον, ὄντα ἐκ τοῦ γένους τῶν κυνῶν τῆς Νέας Γῆς. Ὁ κύων οὗτος ἦτο καταβεβρεγμένος καὶ ἡμιθανής· ὑπὸ ἀκρας δὲ περιεργείας κινούμενος ὁ ἀνθρώπος πλησιάζει ἔτι περισσότερο καὶ διακρίνει παιδίον τι ἔχον τὴν μὲν κεφαλὴν ἐστηριγμένην ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ τοῦ κυνός, τοὺς δὲ μικροὺς του βραχίονας περὶ τὸν αὐχένα αὐτοῦ. Ἐκπεπληγμένος ὁ ἀκταιοφύλαξ ἐκ τοῦ ἀπροσδοκίτου τούτου θεάματος, ἐκυψε νὰ ἀνασηκώσῃ τὸ παιδίον, ἀλλ' ὁ πιστὸς φύλαξ αὐτοῦ, ὑλακτῆσας δὲν τὸν ἀφίνει νὰ βάλῃ χεῖρα ἐπὶ τῆς παρακαταθήκης τοῦ ἡ ἐπιμονὴ ὅμως τοῦ ἀνθρώπου τούτου καὶ τὰ πρὸς τὸ ἀνθρώπινον ὄν συμπαθητικὰ βλέμματα αὐτοῦ, κατέπεισαν τὸ νοῆμον ζῶον, ὅτι αὐτὸς διέκειτο εὐνοικῶς πρὸς τὸ παιδίον· καὶ οὕτω συγκατένευσε νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ τὸ ἀναλάβῃ. Ὁ φιλόανθρωπος ἀκταιοφύλαξ εὔρε τὸ παιδίον σχεδὸν νεκρὸν, λεπτὴ μόνον ἀναπνοὴ ἔμενεν ἔτι εἰς αὐτό. Ὁ δὲ κύων ἴστατο πλησίον τοῦ ἀνθρώπου ἔχων τὰ βλέμματα πάντοτε προσηλωμένα πρὸς τὸ παιδίον. Ἐπειτα περιτυλίξας ὁ ἀκταιοφύλαξ τὸ παιδίον εἰς τὸν μανδύαν αὐτοῦ διευθύνθη ταχέως πρὸς τὸν ἐπὶ τοῦ βράχου σταθμὸν παρακολουθούμενος ἐκ τοῦ πλησίον ὑπὸ τοῦ πιστοῦ κυνός καίτοι ἀπυθνημένου καὶ πάσχοντος. Ἐνῶ δὲ ἐπορεύετο ἐσυλλογιζέτο οὕτω, «τί τάχα εἶναι τὸ παιδίον τοῦτο, ὅπερ αὐτὸς εὔρε κατὰ τὴν παραλίαν; εἶναι ἄρα γε πλουσίων ἢ πτωχῶν γονεῶν;» Ἐκ τῆς ἐσθῆτος ὅμως αὐτῶν, ἦτις, καίτοι ἀφανισθέντων τῶν χρωμάτων τῆς ἕνεκα τοῦ θαλασίου ὕδατος ἐδείκνυσεν ὅτι αὐτὴ ὑπῆρξεν ποτε ὡραία, καὶ ἐκ τῆς καλῆς τοῦ παιδίου φυσιογνωμίας, ἠδυνήθη νὰ συμπεράνῃ ὅτι αὐτὸ ἀνῆκεν εἰς οἰκογένειαν εὐπορον καὶ καλῶς ἀνατετραμμένην. Ἐν ᾧ δὲ ἐσυλλογιζέτο πῶς νὰ οἰκονομήσῃ τὸ παιδίον καὶ τὸν κύνα ἀτενίζων πρὸς αὐτὸ μετὰ συμπαθείας, αἰσθῆς προσήλθε πρὸς αὐτὸν ὁ ἀξιωματικὸς τῆς φρουρᾶς καὶ τὸν ἰρώτησε, «Τί κρατεῖς μετὰ τασαύτης προσοχῆς Οὐμφρέη;»

«Εὔρον, Κύριε μου τὸ κοράσιον τοῦτο ἐκεῖ παρὰ τὴν παραλίαν», ἀπήντησεν, ἀριθμῶν ἑξῆς εἰς τὴν ξηρὰν, ὡς ὑποθέτω, ἐκ τοῦ κατὰ τὴν παρελθούσαν νύκτα ναυαγίου, ἢ μάλλον εἰπεῖν χομισθὲν εἰς τὴν γῆν ὑπὸ τοῦ μεγάλου τούτου κυνός· διότι ἀμφότεροι ἔκειντο ἑμοῦ παρὰ τὸν βράχον, ἔχοντος τοῦ παιδίου τοὺς μικροὺς του βραχίονας περὶ τὸν τράχηλον τοῦ κυνός.» «Τῆ, εἶναι ἀλήθης τοῦτο;» ὑπέλαθεν ὁ ἀξιωματικὸς μετὰ ἐκπλήξεως, ὅτε ἦλθε πλησιέστερον καὶ ἀπεκάλυψε τὸ πρόσωπον τοῦ παιδίου. «Εἶναι ἀληθέστατον, Κύριε, ἀπήντησεν ὁ ἀκταιοφύλαξ. «Εἶναι δὲ, ὡς βλέπετε, τὸ παιδίον καὶ ὡραῖον· ἀλλὰ ἔλεγον κατ' ἐμαυτὸν, ἐπειδὴ ἡ σύζυγός μου ἐχεῖ ἀποθάνει, πῶς δύναμαι ν' ἀναδεχθῶ ἐγὼ τοιαύτην φραντίδα; ἐνῶ δὲ ἐσκέπτομην περὶ τούτου, ὑμεῖς προσήλθετε, Κύριε.» Ὁ ἀξιωματικὸς οὗτος, ὅστις ἦτο